

МЕТОДОЛОГІЯ ОЦІНЮВАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ЖИТТЯ НАСЕЛЕННЯ

У статті виявлено взаємозв'язок ефективності державного управління та якості життя населення; проаналізовано підходи до оцінювання ефективності діяльності державних органів управління; визначено сутність категорії "якість життя населення" та досліджено методи й індикатори її оцінювання.

Ключові слова: *якість життя населення, ефективність діяльності органів державного управління, реформування державного управління, оцінювання якості життя.*

Для сучасного світу характерні глобальні зміни як у політичному, так і соціально-економічному житті, реформи з метою підвищення ефективності функціонування різних інститутів суспільства. Останніми десятиліттями в багатьох країнах світу, у тому числі в Україні, набувають актуальності проблеми підвищення якості життя населення. Адміністративні реформи в Україні спрямовані на створення оптимальної та ефективною системи державного управління, тому що тільки ефективна державна влада здатна створити умови для підвищення рівня і якості життя населення. Підвищення ефективності діяльності органів державного управління є складним комплексним завданням, що вимагає концентрації зусиль багатьох структур суспільства, відкритості влади до змін, готовності населення до діалогу з владою. Усе це вимагає переосмислення значення функцій держави, сутності відносин суспільства й держави.

Проблеми формування та підвищення якості життя населення досліджувало багато українських і зарубіжних науковців. Зпоміж західних економістів і соціологів, що приділяли увагу проблемам якості життя окремих індивідів і суспільства в цілому, варто відзначити А. Аткинсона, С. Вітні, Дж. Гелбрейта, Г. Далі, Р. Інглхарта, Н. Калдора, Дж. Кобба, С. Колма, Ф. Конверса, Дж. Кейнса, А. Кемпбелла, А. Маслоу, В. Нордхауза, А. Пігу, В. Роджерса, П. Самуельсона, А. Сена, Дж. Тобіна, Д. Тостера, Дж. Хікса, К. Ерроу, С. Юханссона та ін. З російських науковців потрібно згадати С. Айвазяна, А. Нагімову, П. Мстиславського та інших, які досліджують сутність якості життя, принципи її формування, оцінювання на рівні окремих територіальних утворень та порівнюють із якістю життя населення в провідних країнах світу [6, с. 4]. В Україні проблеми якості життя населення вивчають В. Базилевич, О. Власюк, Т. Кір'ян, А. Колот, Е. Лібанова, В. Приймак, М. Тата-

ревська, Р. Теслюк, А. Чухно та ін. У їх працях висвітлено окремі умови, що впливають на якість життя населення, її зв'язок із соціальним та економічним розвитком, рівнем життя населення; запропоновано розробки щодо побудови інтегрального показника для оцінювання якості життя населення з урахуванням міжнародного досвіду; визначено показники вимірювання економічного та суспільного добробуту. Різним аспектам державного управління якістю життя населення присвячено праці Г. Дмитренка, В. Комаричиної, О. Машкової, Н. Романової, Л. Старченко, Р. Теслюка, В. Узунова, О. Черниш. Вони встановили базові закономірності в цьому напрямі та визначили особливості реалізації державного впливу на розвиток соціально-економічних процесів, що опосередковують досягнення певного рівня якості життя населення. Разом з тим залишаються відкритими питання щодо оцінювання ефективності державного управління якістю життя населення. Не знайшли свого вирішення питання щодо сутності деяких показників, методичних підходів до їх вимірювання та розрахунків їх складових.

Метою статті є виявлення взаємозв'язку ефективності державного управління та якості життя населення; аналіз підходів до оцінювання ефективності діяльності державних органів управління; визначення сутності категорії "якість життя населення", методів і індикаторів її оцінювання.

Підвищення ефективності діяльності органів державного управління являє собою цілий комплекс складних взаємозалежних процесів, що включають у себе не тільки організаційні та структурні зміни в системі управління, а й удосконалення механізмів здійснення повноважень та функцій державного управління. При цьому вдосконалення системи державного управління має супроводжуватися не тільки зміцненням владних повноважень, а й одночасним дотриманням суспільних інтересів, забезпеченням прозорості діяльності органів та установ державної влади, а також протидією

корупції. Важливим механізмом забезпечення ефективності діяльності державного управління є вдосконалення вітчизняного законодавства, націленого на реалізацію основних положень Концепції адміністративної реформи в Україні. Однією з істотних умов реалізації державної політики в цьому напрямі є розуміння важливості проблеми й сутності поставлених цілей і завдань, а також запровадження ефективної системи моніторингу й оцінювання досягнення очікуваних кінцевих результатів як на місцевому та регіональному рівні, так і на рівні країни в цілому. На сьогодні в Україні реформування системи державного управління здійснюється на основі Стратегії реформування державного управління. Проведення реформи державного управління передбачено такими документами:

1. Коаліційною угодою, укладеною 21.11.2014 р. учасниками коаліції депутатських фракцій Верховної Ради України VIII скликання. Зокрема, у ч. 2 Розділу VII Угоди йдеться про реформу публічного адміністрування, яка включає [4]:
 - реформу публічної служби (деполітизація та професіоналізація державної служби, запровадження виключно конкурсного відбору на посади державної служби, розвиток вищого корпусу державної служби, перетворення підрозділів з роботи з кадрами в державних органах на HR-служби, запровадження ефективних інструментів оцінювання державних службовців з урахуванням досягнення відповідних цільових показників, запровадження програм розвитку персоналу, планування кар'єри та розвитку талантів, уніфікація розмірів заробітних плат державних службовців відповідно до категорій і залежно від рівня відповідальності, складності роботи та компетенцій, що вимагаються);
 - реформу Кабінету Міністрів України, системи інших державних органів (закріплення загальних принципів процесу прийняття рішень Кабінетом Міністрів України, у тому числі з метою посилення відповідальності профільного міністра, запровадження системи аналізу, прогнозування та стратегічного планування державної політики, запровадження прозорості діяльності Кабінету Міністрів України, зокрема, шляхом завчасного оприлюднення проектів рішень Кабінету Міністрів України, організаційної реструктуризації (оптимізації) органів державної влади, запровадження інституту державних секретарів міністерств, укрупнення департаментів міністерств з посиленням відповідальності та розширенням повноважень їх керівників);
 - реформу адміністративних послуг та адміністративних процедур (наближення надання базових адміністративних послуг до громадян, розвиток мережі центрів надання адміністративних послуг, скорочення кількості адміністративних послуг, упорядкування відносин з оплати адміністративних послуг, законодавче врегулювання відповідно до стандартів Ради Європи відносин органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з громадянами й суб'єктами господарювання, підвищення ефективності процедури адміністративного (несудового) оскарження (закон про адміністративну процедуру).
2. Стратегією сталого розвитку "Україна – 2020", схваленою Указом Президента України від 12.01.2015 р. № 5, а саме розділом 3 "Дорожня карта та першочергові пріоритети реалізації Стратегії", в якому однією з першочергових реформ визначено реформу державного управління, що має на меті побудову прозорої системи державного управління, створення професійного інституту державної служби, забезпечення її ефективності. Результатом запровадження реформи має стати створення ефективної, прозорої, відкритої та гнучкої структури публічної адміністрації із застосуванням новітніх інформаційно-комунікативних технологій (е-урядування), яка здатна виробляти й реалізовувати цілісну державну політику, спрямовану на суспільний сталий розвиток і адекватне реагування на внутрішні та зовнішні виклики.
3. Програмою діяльності Кабінету Міністрів України, схваленою Постановою Верховної Ради України від 11.12.2014 р. № 26-VIII. У розділі 2 Програми "Нова політика державного управління", зокрема, передбачено оновлення державних кадрів, скорочення кількості державних службовців, запровадження електронного урядування.
4. Планом заходів з виконання Програми діяльності Кабінету Міністрів України та Стратегії сталого розвитку "Україна-2020" у 2015 р., затвердженим розпорядженням Кабінету Міністрів України від 04.03.2015 р. № 213, яким передбачено низку законодавчих заходів, таких як: внесення змін до Закону України "Про Кабінет Міністрів України" (п. 64), Закону України "Про центральні органи виконавчої влади" (п. 65); розробка проекту Закону України "Про державне стратегічне планування" (п. 66); прийняття нової редакції Закону "Про державну службу" (п. 55); розроблення проектів законів щодо децентралізації повноважень з надання найбільш важливих для громадян адміністративних послуг (п. 67), переліку адміністративних послуг та плати (адміністративний збір) за їх надання (п. 68), супроводження проекту закону про адміністративну процедуру у Верховній Раді України (п. 69).

Для досягнення максимального ефекту від цієї діяльності необхідним є оцінювання не тільки сукупних результатів, а й аналіз у процесі реалізації цих заходів.

Сучасній науці відомий ряд підходів до оцінювання ефективності діяльності державних органів управління. Перший підхід виходить з технології оцінювання ефективно-

сті й містить такі методи: кількісні, якісні й змішані. З позиції охоплення об'єкта дослідження оцінювання може бути оперативним і розширеним, а з погляду технологій управління ефективності можна оцінювати з позиції витратної або результативної моделі, залежно від цілей і завдань управлінської діяльності – ефективність управлінської діяльності може бути економічною або соціальною. У міжнародній практиці існує багатий досвід щодо оцінювання ефективності діяльності державних органів управління. Починаючи з 90-х рр. XX ст., Інститут Світового банку здійснює дослідження для проведення міждержавних порівнянь з різних аспектів ефективності державного управління. Широко відома методика, розроблена в межах програми СІГМА Організації економічного співробітництва і розвитку (ОЕСР), що включає в себе такі дослідницькі напрями, як: державна служба, управління розробкою й реалізацією політики, управління державними видатками, контроль за міжнародними фінансовими операціями, зовнішній аудит, державні закупівлі.

В Україні також застосовують ряд методик для оцінювання ефективності державного управління як на державному, так і на регіональному та місцевому рівнях. Аналіз наукових підходів до оцінювання ефективності державного управління доводить несформованість методологічної бази та відсутність єдиної методики комплексного оцінювання ефективності державного управління. Наразі майже всі наявні моделі оцінювання ефективності державного управління не мають чітко визначених критеріїв та методик оцінювання ефективності державного управління на різних рівнях влади. Ці моделі є описовими та фрагментарними й не дають інтегральної (загальної) оцінки роботи органів державного управління. Отже, існуючі методики мають окремі обмеження або недоліки та потребують творчого осмислення, а в деяких випадках і серйозного доопрацювання [5, с. 36].

Упровадження нових методичних підходів до оцінювання ефективності діяльності регіональних і місцевих органів державного управління є важливою умовою для досягнення високого рівня та якості життя населення. Практичне застосування сучасних методичних підходів до оцінювання ефективності регіональних і місцевих органів державної влади забезпечує планування на тривалий період часу й надання тих державних послуг, які відповідають вимогам громадян. Це сприяє спрямуванню бюджетних коштів на соціально необхідні та економічно обґрунтовані цілі, при цьому підвищує обґрунтованість прийнятих управлінських рішень, формує відповідальність посадових осіб, що в кінцевому підсумку призводить до досягнення вищих стандартів життя в різних сферах життєдіяльності.

Особливістю реформ державного управління, спрямованих на підвищення ефекти-

вності діяльності державних структур, є складність визначення об'єктивних кількісних та якісних показників ефективності цих реформ. У зв'язку із цим можна визначити три основні напрями оцінювання ефективності діяльності органів державного управління. Перший напрям полягає в економічній ефективності діяльності, що виражається в кількісному оцінюванні відношення ефекту до витрат. Другий – оцінювання результативності діяльності, тобто ступеня досягнення очікуваного результату відповідно до зусиль з реалізації управлінських завдань. Третій напрям можна визначити як загальну соціальну ефективність державного управління, яка відображає динаміку рівня та якості життя населення.

Під якістю життя в сучасних наукових концепціях розуміють комплексну характеристику соціально-економічних, політичних, культурно-ідеологічних, екологічних факторів і умов існування та розвитку особистості, місце людини в суспільстві. Вона пов'язана не тільки із задоволенням базових потреб людини, а й з можливостями реалізувати себе в роботі, духовним життям та іншими видами життєдіяльності, включає в себе такі важливі компоненти, як стан ринку праці, якість медичного обслуговування, основні соціальні послуги, екологічний аспект тощо.

Поняття "якість життя" у науковий обіг введено в 60-х рр. XX ст. За ці роки вчені різних країн провели велику кількість досліджень з використанням різних методик. Починаючи з 1975 р. Організація Об'єднаних Націй регулярно працює в цьому напрямі.

Існує декілька підходів до оцінювання якості життя. Деякі з них включають практично всі складові уявлень людини про систему життєвих цінностей, таких як: гуманізація суспільства, екологія, демографічна ситуація, можливість самореалізації та задоволення роботою, мирне співіснування, моральне здоров'я суспільства, стан злочинності й забезпечення безпеки життєдіяльності, можливість здобуття освіти та отримання якісного медичного обслуговування тощо; інші ґрунтуються, насамперед, на рівні матеріального добробуту населення. Проведені дослідження дають підставу вважати, що категорія "якість життя населення" може бути визначена як сформована в масовій свідомості узагальнена оцінка сукупності характеристик умов життя населення як результат ефективного функціонування всіх структур та інститутів суспільства, що створюють у сукупності гідні умови існування й розвитку соціуму [2].

Методи оцінювання "якості життя" – це спосіб вимірювання стану якості життя. Різні концепції "якості життя" зазвичай вимагають розробки свого способу оцінювання. У табл. 1 подано класифікацію методів оцінювання "якості життя". Більшість зазначених методів розроблено зарубіжними дослідниками.

Таблиця 1

Класифікація методів оцінювання "якості життя" [1]

Вид концепції	Метод оцінювання
Об'єктивного оцінювання якості життя населення ВВП на душу населення	Індекс істинного розвитку (Genuine Progress Index, GPI). Індекс економічного добробуту (Index of Economic Well-Being, IEWB). "Зелений" чистий національний продукт (Green Net National Product, GNNP). Індекс фізичної якості життя (Physical Quality of Life Index, PQLI). Індекс людського розвитку (Human Development Index, HDI). Індекс соціального здоров'я (Index of Social Health, ISH). Індекс якості життя Джонсона (Johnston's QOL Index). Американський демографічний індекс добробуту (American Demographics Index of WfeU-Being). Північноамериканська доповідь про соціальне становище (Michalos' North American Social Report, Michalos 1980–1982 pp.). Індекс соціального прогресу (Index of Social Progress, ISP)
Суб'єктивного оцінювання якості життя населення	Методика оцінювання якості життя агентства Social Weather Station. Методика оцінювання якості життя Ферранса і Пауерса. Індекс довіри споживачів (Consumer Confidence Indexes, CCI). Індекс оцінювання стану здоров'я населення (Health-Related Quality of Life, HRQOL). Оцінювання рівня розвитку системи охорони здоров'я. Модель Рафаеля (Raphael et al. Model, 1998 p.)
Поєднання суб'єктивних і об'єктивних індикаторів якості життя населення	Індикатор "Найкраще розміщення грошей". Метод оцінювання відносних змін показників якості життя. Міжнародний індекс умов життя. "Основний" і "розширений" QOL-індекси. Порівняльна шкала якості життя. Показник очікуваного щасливого життя Веєнховена (HLE). Німецька система соціальних індикаторів. Голландський індекс умов життя (LCI). Модель Роджерсона (Rogerson Model s, 1997 p.). Модель Мерді (Murdie et al. Model 1992 p.). Модель Борсдорфа (Borsdorf Model, 1999 p.)

Найчастіше для оцінювання якості життя використовують інтегральні індикатори, які розраховують на підставі великої кількості окремих показників (табл. 2). Усі показники, як правило, можна поділити на позитивні й негативні. Позитивні й негативні показники застосовують як для об'єктивних показників, так і суб'єктивних. Окремі дослідники поділяють суб'єктивні оцінки на раціональні й емоційні.

вні й негативні. Позитивні й негативні показники застосовують як для об'єктивних показників, так і суб'єктивних. Окремі дослідники поділяють суб'єктивні оцінки на раціональні й емоційні.

Таблиця 2

Індикатори, що використовують для оцінювання якості життя [3]

Індикатори якості життя	Зміст індикатора	Частота використання
1	2	3
Рівень життя	Середній дохід на душу населення, кратний прожитковому мінімуму, обсяг ВВП на душу населення, загальне споживання в розрахунку на одного жителя в постійних цінах, структура витрат за видами товарів і послуг тощо	14
Рівень розвитку соціальної інфраструктури	Протяжність автомобільних доріг, забезпеченість легковими автомобілями на душу населення, число телефонних апаратів, протяжність залізниць, кількість поштових службовців тощо	11
Екологічний стан середовища життя	Забруднення повітря, поверхневих і підземних вод, ґрунту; осідання ґрунту, рівень шуму, неприємні запахи, ступінь зміни ландшафту тощо	11
Стан здоров'я	Середня тривалість життя, коефіцієнт дитячої смертності, кількість інвалідів, частка здорового населення, кількість звернень у лікарні на 1000 жителів тощо	8
Особиста безпека	Рівень злочинності, частка злочинів, скоєних неповнолітніми, кількість ДТП, ризик смертності від неприродних причин тощо	8
Рівень освіти	Середній рівень освіти економічно активного населення, кількість учнів за всіма видами навчальних закладів, забезпеченість місцями в школах, частка неписьмених серед населення старше 15 років	7
Зайнятість (безробіття)	Рівень зайнятості населення у працездатному віці, вимушена неповна зайнятість, навантаження на 1 вакансію, кількість зневірених у пошуку роботи тощо	5
Якість трудового життя	Тривалість робочого тижня, частка працівників зі шкідливими і небезпечними умовами праці, тривалість оплачуваної відпустки, частота нещасних випадків на виробництві тощо	5
Якість житла	Площа житла, що припадає на 1 людину; впорядкованість житла водопостачанням, водовідведенням, газом; вартість житла, частка власного житла, структура житлового фонду тощо	5
Якість дозвілля та відпочинку	Частота відвідувань театрів, бібліотек, кінотеатрів; відношення осіб, які систематично займаються спортом, до загальної чисельності населення, площі місць для відпочинку, тираж газет тощо	5

1	2	3
Демографічна ситуація	Чисельність населення за статеві-віковими групами, коефіцієнт природного приросту, індекс старіння населення, сальдо міграції тощо	2
Соціальні гарантії	Соціальні виплати	2
Сім'я	Відношення числа шлюбів до кількості розлучень, середній розмір сім'ї, питома вага дітей, народжених поза шлюбом тощо	2
Соціальні зв'язки	Частота спілкування з друзями, родичами тощо	1
Нерівність	Частка населення з доходами нижче від прожиткового мінімуму тощо	1
Фінансово-економічний стан території	Сума інвестицій на одного жителя, видаткова частина бюджету адміністративної одиниці, вклади населення в ощадних банках тощо	1
Природнокліматичні умови	Природно-ресурсний та природнокліматичний потенціал території	1

В окремих публікаціях зарубіжних і вітчизняних авторів не проводиться розмежування моделі якості життя та оцінювання якості життя. Проте це варто робити. Якщо перше – це концепція, то друге – методика збору інформації та розрахунку показників.

Однією з основних методологічних проблем, пов'язаних з оцінюванням ефективності державного управління в цілому, є трудність виявлення стійкого взаємозв'язку між досягненням ефективності у сфері державного управління та стратегічною метою реформ – сприяння досягненню цілей соціально-економічного розвитку. Хоча ряд емпіричних досліджень показує взаємозв'язок якості державного управління та економічного зростання, визначення розміру внеску ефективності державного управління в загальне економічне зростання є предметом серйозного дослідження. Особливістю реформ державного управління є складність визначення об'єктивних кількісних показників ефективності цих реформ. У зв'язку із цим значна частина показників заснована на результатах соціологічних досліджень серед населення, державних службовців та ділових кіл. Використання таких даних є дуже корисним, оскільки вони більш об'єктивні в оцінюванні змін, що відбуваються, подібні показники слід доповнювати об'єктивними статистичними даними, а також даними міністерств і відомств для отримання найбільш адекватної характеристики змін, що відбуваються. Ще однією особливістю систем моніторингу реформ державного управління є потреба в своєчасному зборі та обробці великого обсягу даних, які зазвичай не знаходять відображення в національній статистиці.

Досвід зарубіжних країн показує необхідність створення системи управління реалізацією програм державного управління, яка повинна забезпечувати поточний моніторинг і оцінювання результатів цих програм, а також здійснювати періодичну внутрішню та зовнішню звітність щодо досягнутого прогресу.

Якщо в цілому говорити про моделі оцінювання ефективності діяльності державних органів як у вітчизняній, так і зарубіжній практиці, то можна зробити висновок, що в кожній країні використовують власну

модель оцінювання успішності діяльності державних органів влади. Водночас їх умовно можна розділити на два основних види: витратні й результативні. Тенденцією розвитку цих моделей є збільшення використання результативної моделі оцінювання, яка найбільш повно відповідає цілям удосконалення державного управління.

Висновки. Вимірюючи задоволеність якістю життя населення, можна з максимальною точністю визначити ефективність діяльності державних органів управління, що забезпечують у результаті своєї діяльності досягнення основної мети будь-якої демократичної держави – високий рівень і якість життя свого населення, створення умов для всебічного розвитку особистості.

Список використаної літератури

1. Емельянов А. М. Оценка эффективности социальных проектов на основе индикаторов качества жизни населения / А. М. Емельянов, М. А. Исакин, Е.А. Исидкин // Дайджест-финансы. – 2010. – № 10. – С. 47–54.
2. Мартышенко С. Н. Концептуальные модели управления качеством жизни. Аналитический обзор [Электронный ресурс] / С. Н. Мартышенко // Региональная экономика и управление : электронный научный журнал. – Режим доступа: <http://eee-region.ru/article/3806/>.
3. Спиридонов С. П. Индикаторы качества жизни и методологии их формирования / С. П. Спиридонов // Вопросы современной науки и практики / Университет им. В. И. Вернадского. – 2010. – № 10–12. – С. 208–223.
4. Стратегія реформування державного управління України на 2015–2020 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://civic.kmu.gov.ua/consult MVC_kmu/consult/old/show_print_bill/3798.
5. Ткачова О. Ефективність державного управління: поняття та підходи до оцінювання / О. Ткачова // Вісник Національної академії державного управління. – 2013. – № 2. – С. 30–37.
6. Якість життя населення регіону: аналіз, прогнозування, соціальна політика : монографія / під ред. В. Г. Никифоренка ; МОНМС України. – Одеса : Одеський нац. економічний ун-т, 2012. – 316 с.

Стаття надійшла до редакції 26.11.2015.

Коваленко Е. А. Методология оценки эффективности государственного управления качеством жизни населения

В статье выявлена взаимосвязь эффективности государственного управления и качества жизни населения; проанализированы подходы к оценке эффективности деятельности государственных органов управления; определена сущность категории "качество жизни населения"; исследованы методы и индикаторы ее оценки.

Ключевые слова: *качество жизни населения, эффективность деятельности органов государственного управления, реформирование государственного управления, оценка качества жизни.*

Kovalenko E. The Methodology of Evaluation of Efficiency of State Management Quality of Life

The article reveals the correlation between the efficiency of state management and quality of life of the population; analyzes the approaches to assessing the effectiveness of the public administration; it defines the essence of the category "quality of life" and the methods and indicators of its evaluation.

The increase of efficiency of activity of the public administration authority is a complex and interrelated processes, which include not only organizational and structural changes in the management system, but also improving the mechanisms of exercising the powers and functions of public administration. The improvement of the system of public administration should be accompanied not only by strengthening of authority and the simultaneous observance of public interests, ensure transparency of activities of bodies and institutions of state power and corruption. An important mechanism for ensuring efficiency of public administration is the improvement of national legislation aimed at implementing the main provisions of the Concept of administrative reform in Ukraine. One of the essential conditions of implementation of the state policy in this direction is understanding the importance of the problem and the essence of goals and objectives, and implementing an effective system of monitoring and evaluation to achieve the expected outcomes, both at the local and regional level and at the level of the country as a whole. Currently in Ukraine the reform of the public administration system is based on the Strategy of public administration reform.

To achieve maximum effect from this activity is necessary to assess not only aggregate results but also the implementation of the analysis in the implementation of these activities. Modern science knows a number of approaches to assessing the effectiveness of the public administration.

Feature of reforms in public administration aimed at improving the performance of government agencies, is the difficulty of defining objective quantitative and qualitative indicators of the effectiveness of these reforms. In this regard, we can define three main directions of assessment of efficiency of activity of bodies of state administration. The first is economic efficiency, which is reflected in the quantitative assessment of the ratio of effect to cost. Second – assess its performance, i. e. the degree of achievement of expected results in accordance with efforts to implement managerial tasks. The third direction can be defined as the overall social efficiency of public administration, which reflects the dynamics of the level and quality of life of the population.

Most often for the assessment of quality of life integral indicators are used, which are calculated on the basis of a large number of individual indicators. All indicators, as a rule, can be divided into positive and negative.

A method of evaluation of "quality of life" is a way of measuring the quality of life. Different concepts of "quality of life" usually require the development of your evaluation activity.

Measuring satisfaction with the quality of life of the population, it is possible with maximum precision to determine the effectiveness of the state management bodies, which provides in its activity the basic objective of any democratic state is to ensure high level and quality of life of its population and creating conditions for comprehensive development of personality.

Key words: *quality of life of the population, efficiency of activity of bodies of public administration, public administration reform, assessment of quality of life.*